

# РЕШЕНИЕ

№ 142

гр. Перник, 19 октомври 2012 год.

## В И М Е Т О   Н А   Н А Р О Д А

**Административен съд - Перник**, в публично съдебно заседание проведено на единадесети октомври през две хиляди и дванадесета година в състав:

**СЪДИЯ:** Емилия Иванова

при секретаря А.М.\*\*\*, като разгледа докладваното от съдията адм. дело № 245 по описа на съда за 2012г., за да се произнесе, взе предвид следното:

**Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.**

Образувано е по жалба на **К.Г.М.,\*\*\*** срещу заповед с рег. № 1017 от 31.07.2012 г. на полицейски орган-мл. автоконтрольор П. С.\*\*\* от сектор ПП при ОД на МВР-Перник. С атакуваната заповед жалбоподателят е задържан за срок от 24 часа в полицейското управление. Оспорващият излага съображения за незаконосъобразност на административния акт и претендира за неговата отмяна. Твърди, че нито е разбрал защо му е наложена мярката, нито са налице основанията по чл.63, ал.1, т.1 от ЗМВР. След престой от няколко часа в полицейското управление е освободен. В жалбата се твърди, че акта е издаден при нарушения на административно-производствените правила и материалния закон.

**Ответникът – Полицейски орган на Първо РУ “Полиция” при ОД на МВР гр.Перник** – редовно уведомен за насроченото съдебно заседание се явява лично. Представя писмено становище по жалбата, с което твърди, че правилно и законосъобразно е осъществил задържането. Моли да бъде потвърдена заповедта.

**Административен съд гр.Перник**, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените оплаквания в жалбата и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт, на основание чл. 168, ал. 1, във връзка с чл. 146 от АПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законово установения срок,срещу акт който подлежи на съдебен контрол, от легитимирано лице и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е и основателна.

На 31.07.2012г. жалбоподателят К.М.\*\*\* с още три лица е пътувал в лек автомобил БМВ, с рег. № \*\*\*\*\*. В района на пътен възел Драгичево, който е в пределите на компетентност на ОД на МВР-Перник към 18.15 ч. автомобилът е спрял за проверка от служители на реда. Установена била самоличността на пътуващите в моторното превозно средство лица чрез представяне на документ за самоличност. По нареждане от дежурния в дежурната опертивна се извършила проверка и на автомобила, като не било открито нищо нередно. По устно разпореждане от оперативния пътуващите в автомобила лица са отведени и задържани в поделение на ОД на МВР-Перник за срок от 24 часа. При задържането е изготвена декларация и е съставен протокол за личен обиск на задържаното лице. Издадена е заповед № 1017 от 31.07.2012 г. Във връзка с издадената заповед, като административна преписка са

приложени по делото докладни записки с № 14246 от 13.08.2012г., с № 8871 от 01.08.2012 г., изготвени от служители на ОД на МВР Перник и Благоевград, както и докладна записка от Атанас Стойчев.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

С оспорената заповед е упражнено задържане на жалбоподателя, като принудителна административна мярка по чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Съгласно тази разпоредба, полицейските органи могат да задържат лице, за които има данни, че е извършило престъпление. Следователно, за да е налице законова възможност за реализиране на тази принудителна административна мярка, е необходимо към момента на издаването на заповедта да са налични достатъчно данни, които да правят предположението за извършено престъпление вероятно основателно. В административната преписка също липсват доказателства обосноваващи предположението за извършено престъпление от задържаното лице. Нито един от приложените по административната преписка документи не изяснява въпроса защо е задържано лицето и кои данни са обосновавали прилагането на ПАМ по отношение на него.

Като правно основание за издаването на акта е посочен текстът на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, но липсва посочено фактическо основание. От данните по делото е видно, че полицейският орган е задържал лицето по устно нареждане на дежурния. С докладна записка № 14246 от 13.08.2012г. до директора на ОД на МВР-Благоевград полицейски служител при тази дирекция, свежда до знанието на директора, че на 31.07.2012г., около 17.00 ч., при управление на МПС по път Е-79 посока към София същият бил изпреварен от два бързо движещи се автомобила, които го били принудили да спре движение и да се обади на колегите си за нарушение по закона за движение по пътищата. Същият помолил да се извършат проверки на тези автомобили с цел предотвратяване на престъпление или евентуално пресичане на евентуално такова. В услуга на колега, въпросния автомобил е спрял за проверка и в следствие е издадена и оспорваната заповед.

От показанията на допуснатия и разпитан по делото свидетел Добрев се установява, че компания от четирима човека /между които и жалбоподателят/ на 31.07.2012г. са пътували от Благоевград за София. Всички били задържани и в полунощ започнало освобождаването им, като същевременно им били й връчени призовки да се явят на 01.08.2012г. при следовател в Благоевград. При явяването на 01.08.2012 г. на шофьора на автомобила е издаден фиш за нарушение по ЗДвП за "неправилно изпреварване", които състава констатира, че е приложен по делото. Показанията му се кредитират като логични и последователни и кореспондират с доказателствения материал по делото.

От гореизложеното се налага убеждението, че заповедта е издадена при липса на доказателства, установяващи наличието на материалноправните предпоставки по чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, тъй като целта на мярката по цитираната разпоредба е да попречи на уличения да се укрие, да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване. Доказателствата по преписката не сочат за наличието на нито една от визираните хипотези, поради което целта на мярката "задържане за срок от 24 часа" е несъразмерна и несъставомерна. Полицейските органи могат да задържат лице, за което имат данни, че е извършило престъпление. За прилагането на тази принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да има данни за

съпричастност на лицето към конкретно извършено престъпление, като не е необходима точна квалификация на деянието. С оглед на това в случая не се установява законовото предположение за прилагане на такава мярка по ЗМВР, тъй като не са налице фактически основания за прилагането ѝ. В случая не става въпрос и няма данни за престъпление по НК, а за нарушение по ЗДвП, което се санкционира по друг ред. Приложените докладни зписки са изготвени след издаване на заповедта за задържане, поради което не могат да бъдат ценени като доказателства послужили за издаването на административния акт, които надлежно удостоверяват фактическата обстановка, към която е приложена правната норма на чл.63, ал.1, т.1 от ЗМВР.

Не е без значение и обстоятелството, че полицейският орган по ЗМВР не е разполагал с оперативна самостоятелност при издаването на атакуваната заповед и не е преценил налице ли са условията за издаването ѝ. От докладната написана от него е безспорно, че е издал заповедта по разпореждане. При това положение се налага изводът, че установеното по време на проверката, извършена на място от този полицейски орган не кореспондира с необходимостта от прилагане на този вид мярка по ЗМВР, приложена от същия този орган.

По делото не се представят доказателства, които да установяват дори наличие на данни за извършено от М.\*\*\* престъпление и не обосновават необходимостта от задържането му. Лицето е било задържано при самата полицейска проверка, като същият не е целял осуетяването ѝ и не е оказал съпротива. Поради това задържането му на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР противоречи на принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК, който изисква административният акт и неговото изпълнение да не засягат права и законни интереси в по-голяма степен от необходимото за целта, за която актът се издава. В случая, издаването на заповедта за налагане на ПАМ превишава целта на закона и не обуславя необходимостта лицето да бъде задържано. Така изложеното мотивира, състава да приеме, че са нарушени материалноправните разпоредби на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като наложената ПАМ е незаконосъобразна и несъответна на законовите разпоредби, посочени като основание за прилагането ѝ. Това е достатъчно основание за отмяна на акта при условията на чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

С оглед изхода на делото, направеното от пълномощника на жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото разноски следва да бъде уважено, като ОД на МВР – гр.Перник бъде осъдена да заплати сумата от 310 лева, от които 10 лв. платена държавна такса и 300 лв. адвокатско възнаграждение.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд гр.Перник

### **Р Е Ш И:**

**ОТМЕНЯ** заповед за полицейско задържане рег. № 1017/31.07.2012 г. на Полицейски орган при І РУ “Полиция” при ОД на МВР Перник.

**ОСЪЖДА** Областна дирекция на МВР – гр.Перник да заплати на **К.Г.М.,\*\*\***, сумата от 310 /триста и десет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

**СЪДИЯ:** /п/